

РЕШЕНИЕ

№ 243

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13244** по описа за **2019** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Н. Н. М., чрез адв. М., срещу Решение № 223146/24.09.2019 г. по НАХД № 6276/2019 на СРС, НО, 121 състав. С оспореното решение е потвърдена Заповед за задържане на лице рег. № 3383зз-156/06.02.2019 г., издадена от А. С. Л. – полицейски инспектор при 08 РУ-СДВР.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно и постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Моли се решението на СРС да бъде отменено, като бъде отменена и издадената заповед.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. А., който поддържа касационната жалба и моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът – А. С. Л. – полицейски инспектор при 08 РУ-СДВР – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за основателна.

Административен съд София – град, Първи касационен състав, като се запозна с

обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил като законосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 33833з-156/06.02.2019 г., издадена от А. С. Л. – полицейски инспектор при 08 РУ-СДВР., с която Н. Н. М. е бил задържан за срок от 24 часа в 08 РУ-СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Същата съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно е приложен материалният закон, тъй като са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление по чл. 218б от НК.

Съгласно цитираната разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, поради което е задължително преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление.

От доказателствата по преписката – АУАН и докладна записка, се установява, че по отношение на задържаното лице са налице данни, че е извършило престъпление по чл. 218б от НК на 06.02.2019 г. в 20.30 часа. Според издадената заповед, лицето е задържано в 20.30 часа, поради което касационният състав приема, че задържането е законосъобразно.

Възражението, че не е изяснена фактическата обстановка е неоснователно. СРС е събрал необходимите доказателства за установяване на фактите, касаещи издадената заповед за задържане. Заповедта за задържане е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК. По силата на тази разпоредба, официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. За опровергаване на неговото съдържание не са ангажирани никакви доказателства от задържаното лице.

Възражението, че на лицето не е била осигурена възможност да се свърже с адвокат е неоснователно, тъй като същото е било уведомено за правата си по чл. 72, ал. 5 от ЗМВР. При издаване на заповед за задържане лицето има право на свободен избор дали да потърси адвокат или не. Това не е обстоятелство, което подлежи на преценка от задържащия орган и няма отношение към законосъобразността на действията му по задържането. Негово задължение е само да уведоми задържаното лице за възможността да организира защитата си чрез адвокат, което, видно от издадената заповед, е изпълнено.

С оглед изложеното решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника

разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Касационният състав констатира, че по делото от касатора не са представени, доказателства за заплащане на дължимата държавна такса в размер на 70 лв., на основание чл. 227а, ал. 1 от АПК, поради което същият следва да бъде осъден да я заплати.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 223146/24.09.2019 г. по НАХД № 6276/2019 на СРС, НО, 121 състав.

ОСЪЖДА Н. Н. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица]за заплати на СДВР сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

ОСЪЖДА Н. Н. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица]за заплати на СДВР сумата от 70 лв. /седемдесет/ по сметка на АССГ, представляваща дължимата държавна такса за разглеждането на касационната жалба.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.